

मंगळवार २८ जुलै २०२६

Tuesday 28 July 2026

ज्ञानासारखी दुसरी कोणतीही संपत्ती नाही... ॥ पोरांनो, तुम्ही इतिहास निर्माण केलाय ! ॥

बहुजन सौरभ

BAHUJAN SAURABHA

3

जि गरबाज पोरानो, हातात लाठी, बंदुका, आसू गॅस, पॅलेट गन घेतलेले शेकडो पोलीस! प्रचंड दहशत आणि भीतीचे वातावरण! कधी काय होईल याचा नेम नाही! तरीसुद्धा या दडपशाही विरुद्ध न झुकता, न वाकता, शरण न जाता आपण जो इतिहास निर्माण केलाय त्याबद्दल तुम्हा सर्वांना हृदयापासून मानाचा मुजरा! आमच्या सरकारमध्ये राजीनामे होत नसतात अशी दोपकी, अहंकार, उन्मत्तपणा नसानसात भरलेल्या उर्मट आणि उथळ लोकांना आपण त्यांची जागा दाखवून दिली याचा इतिहास लिहितल्या जाईल.

जगाचा इतिहास हा तरुणांचा इतिहास आहे हे आयुष्यभर खोदया इतिहासात रमणाऱ्या खोतराड्यांना माहीत नसल्यामुळे त्यांनी तुम्हाला हलक्यात घेतले. परंतु 15 व्या वर्षी बाबू गेनु आणि 23 व्या वर्षी भगतसिंग या तरुणांनीच बलाढ्य गंगाना झुकविले होते. एवढा अभ्यास त्यांच्याकडे नसल्यामुळे किंवा असला तरी तो मान्य करण्याचा मोठेपणा नसल्यामुळे तुम्ही त्यांना पराभूत केले.

लाखो विद्यार्थ्यांच्या भविष्यवाण्यांसाठी त्यांच्यासाठी एक अहंकारी मंत्री महत्त्वाचा होता. 'परीक्षा पे चर्चा' करणाऱ्यांनी आयुष्यात कधी परीक्षा दिलेली नसल्यामुळे त्यांना तुमच्या मेहनतीचे मर्म समजले नाही. म्हणून एका मंत्रालया वाचविण्यासाठी त्यांनी देशातील सर्व यंत्रणा कामाला लावली. परंतु तुम्ही त्यांचेही बाप निघाले. लाट्या खाल्ल्या, जखमी झाले, रक्तबंबाळ झाले, केसेस अंगावर घेतल्या. परंतु हिममत हरले नाही. चौपट सूरक्षेमध्ये स्टेजवरून आवेशात आपल्या छातीची मापे सांगणारे तुम्हाला घाबरून संसदेच्या मागच्या दाराने पळून गेले आणि सगळ्या लक्षात आले की तुम्हाला टक्कर देण्याची त्यांची छाती नाही.

तेव्हाच तुमचा विजय निश्चित झाला होता पोरानो! हिममतबाज पोरानो, तुम्ही आधुनिक काळातील Gen Z आहात. तुमचे लिहिणे, बोलणे, वागणे, भाषा समजणे काही फार वेगळे आहे. त्यामुळे बुरसटलेल्या विचारांच्या लोकांनी तुम्हाला समजून घेण्यात गफलत केली. 75 वर्षांच्या अशिक्षित प्रधानाला तुमच्यासारख्या उच्चशिक्षित पोरानांची भाषा समजणे तर फारच कठीण! तुम्हीच त्यांना सत्तेपर्यंत पोहोचविले याचाही त्यांना विस्तर पडला आणि त्यांनी तुमच्यावरच आक्रमण केले. ही शुद्ध बेईमानी होती. पण तुम्ही जराही घाबरले नाही. आमच्या पोरानांनी तर कमाल केली! जिजाऊ, सावित्री, अहिल्या, रमाई यांचे कार्य आम्ही फक्त ऐकून, वाचून होते; पण आज या पोरामध्ये अवतरलेल्या या सर्व महानायिका प्रत्यक्षात देशाने अनुभवल्या. जिजाऊ-सावित्रीचा वारसा खऱ्या अर्थाने कृतीमध्ये आणणाऱ्या या पोरानांच्या काळात या देशात

निश्चित क्रांती घडविल्याशिवाय राहणार नाही. 15 ते 25 वयातले तुम्ही सर्व पोर-पोरी! परंतु प्रचंड बुद्धिमत्ता, अफाट कौशल्य, आधुनिक जगाचा अभ्यास, नवीन तंत्रज्ञानाची माहिती आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे तुमची भ्रमनाट कल्पकता! त्यासमोर तर नतमस्तकच व्हावे लागते. प्रचंड संघर्ष आणि अंगावर लाट्या पडत असतानाही ज्या खिलाडू वृत्तीने आणि गांधींच्या अहिंसक मार्गाने तुम्ही या सर्व हुकूमशाहीला समोर गेलात त्यावरून गांधी आणि आंबेडकर हेच येणाऱ्या काळात या देशाचे आयकॉन राहतील हे आता तुम्ही सिद्ध केले आहे. गोडसे आणि गोडवलकर यांना कोणी कितीही समोर आणण्याचा प्रयत्न केला तरी ते या देशाच्या तरुण पिढीचे आदर्श असूच शकत नाही हे तुमच्या आंदोलनाने दाखवून दिले. 21 विद्यार्थ्यांचे बलिदान व्यर्थ जाऊ न देता तुम्ही त्यांच्यासाठी जो घनघोर संघर्ष केला तो इतिहासाच्या पाप्मानावर कोरल्या जाईल.

पोरांनो, तुम्ही जी क्रांती केली, ती सध्याच्या काळात इतकी सोपी, सहज आणि सरळ नव्हती. सध्याची सत्ता ही क्रूर, कपटी, उन्मत्त, गर्वित, अहंकारी, संवेदनाहीन, माणुसकीहीन

आणि सामान्य माणसाला किड्यामुंयासारखी समजणारी आहे. एका माणसाच्या राजहट्टासाठी या धर्मांध लोकांनी महान लोकशाहीचा गळा घोटलेला आहे. त्यामुळेच प्रत्येक जण तुम्हाला प्रेमाने समजवून सांगत होता की, या तानाशाही प्रवृत्तीच्या सत्तेसमोर तुमचे काही चालणार नाही. तुम्ही सर्वांचे शांतपणे ऐकून तर घेतले, पण काम मात्र स्वतःच्या मंदीने केले आणि त्यामुळेच तुमचा विजय झाला.

तल्लख बुद्धीच्या पोरानो, देश सध्या अत्यंत भीषण परिस्थितीतून वाटचाल करीत आहे. खऱ्या स्वातंत्र्यवीरांचे बलिदान विसरायला लागून इंग्रजांसमोर माफीनामे देणाऱ्या लोकांचा उदो उदो देशात सुरू आहे. त्यामुळे तुमची जबाबदारी आणखी वाढलेली आहे. इतिहासाची चिकित्सा करून सत्य इतिहास जगासमोर आणणे आणि भारताला महासत्ता बनवणे यासाठी तुमचा पुढील संघर्ष असला पाहिजे. देशात तुम्ही पेटवलेली क्रांतीची आग वणवण बनून निश्चितच परिवर्तन घडवून आणेल आणि या देशाची लोकशाही पुन्हा एकदा नव्या तेजाने उजळून येईल अशी आम्हाला आशा आहे. त्यासाठी तुमचा आजचा संघर्ष कारणीभूत ठरेल. हुशार पोरानो, काळीज खरे या देशाचे भविष्य, आधारस्तंभ आणि येणाऱ्या काळातील आयकॉन आहात. तुमच्या संघर्षाला मनापासून सलाम!

प्रेमकुमार बोके 9527912706

अखेर सरकारला झुकावे लागले !

क हवे थे इस सरकार में इस्तीफे नहीं होते' अशी राजकीय चर्चा अनेकदा ऐकायला मिळत होती. मात्र शिक्षण व्यवस्थेतील कथित अनियमितता, परीक्षा प्रक्रियेतील पारदर्शकतेची मागणी आणि विद्यार्थ्यांच्या प्रश्नांवर उभारलेल्या आंदोलनाच्या पाक्षभूमीवर केंद्रीय शिक्षणमंत्री धर्मेंद्र प्रधान यांनी राजीनामा दिल्यानंतर या चर्चेला नवे वळण मिळाले. आंदोलनात सहभागी कार्यकर्त्यांच्या मते, हा संघर्ष लोकशाही पद्धतीने जनमत निर्माण करण्याचा आणि सरकारला उत्तरदायी धरण्याचा महत्त्वाचा टप्पा ठरला. बोधिसत्त्व डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांनी सांगितले होते, 'शिक्षण हे वाणिज्यीचे दुध आहे; ते जो प्राशन करेल, तो डरकाळी फोडल्याशिवाय राहणार नाही.' शिक्षण माणसाला प्रश्न विचारण्याची ताकद देते, अन्यायविरुद्ध उभे राहण्याचे धैर्य देते आणि संविधानिक मार्गाने संघर्ष करण्याची प्रेरणा देते. या आंदोलनाकडे पाहताना अनेकांना डॉ. बाबासाहेबांच्या या विचारांची आठवण झाली. अभिजीत दीपके आणि त्यांच्या सहकाऱ्यांनी शिक्षणव्यवस्थेतील प्रश्न, परीक्षा प्रक्रियेतील कथित गैरव्यवहार आणि विद्यार्थ्यांच्या भविष्याबाबत सातत्याने आवाज उठवला. सोशल मीडियाच्या माध्यमातून सुरू झालेली कॅंक्रोच जनता पार्टी (CJP) ही मोहीम पुढे विद्यार्थी, युवक आणि विविध सामाजिक घटकांना एकत्र आणणाऱ्या व्यापक आंदोलनात परिवर्तित झाली. जंतर-मंतरवरील आंदोलनामुळे देशभरात शिक्षणव्यवस्थेवरील चर्चा अधिक तीव्र झाली. या आंदोलनात अभिजीत दीपके यांच्यासोबत आशुतोष रांका, सोरव दास, त्यांच्या सहकाऱ्यांची टीम, विविध विद्यापीठांतील विद्यार्थी आणि अनेक सामाजिक कार्यकर्त्यांनी सक्रिय सहभाग घेतला. विशेषतः जेएनयूसह विविध शैक्षणिक संस्थांतील विद्यार्थ्यांनी या आंदोलनात मोठ्या प्रमाणावर सहभाग नोंदवला. आंदोलनकर्त्यांच्या मते, हा संघर्ष कोणत्याही एका व्यक्तीचा नसून हजारो विद्यार्थ्यांच्या आशा, अपेक्षा आणि भविष्याचा होता. पर्यावरणावरील आणि शिक्षण सुधारणा चळवळीतील कार्यकर्ते सोमन वांगचुक यांनीही या आंदोलनाला नैतिक पाठिंबा दिला. त्यांच्या उपोपगमांमुळे विद्यार्थ्यांच्या प्रश्नांकडे देशाचे लक्ष वेधले गेले, असे अनेक आंदोलनकर्त्यांचे मत आहे. आंदोलनाचा केंद्रबिंदू केवळ एका मंत्र्याचा राजीनामा नव्हता, तर परीक्षा व्यवस्थेतील

संघटित विद्यार्थी आंदोलन, लोकशाही आणि संविधानाची ताकद

पारदर्शकता, विद्यार्थ्यांच्या हितांचे संरक्षण आणि उत्तरदायित्व निश्चित करणे हा होता. धर्मेंद्र प्रधान यांच्या राजीनाम्यानंतर अभिजीत दीपके यांनी सामाजिक माध्यमांवर व्यक्त केलेल्या प्रतिक्रिया चर्चेचा विषय ठरल्या. त्यांनी सुरुवातीला संघर्षाच्या यशाचा आनंद व्यक्त करत लोकशाहीच्या विजयाचा उल्लेख केला. मात्र त्यानंतर त्यांनी केलेले विधान अधिक महत्त्वाचे मानले गेले. ते म्हणाले, 'धर्मेंद्र प्रधान यांच्या राजीनाम्यामुळे मला हिरो बनवू नका. एकाच माणसाला हिरो बनविण्याच्या स्वयंसेवकतेला देशाचे नुकसान झाले आहे. व्यक्तीपेक्षा संविधान आणि लोकशाही मोठी आहे.' या विधानातून व्यक्तपूजेऐवजी संविधान आणि सामूहिक नेतृत्वावर त्यांनी दिलेला भर स्पष्टपणे दिसून येतो. लोकशाहीत कोणताही बदल एका व्यक्तीमुळे होत नाही; तो जनतेच्या संघटित प्रयत्नांमुळे, सातत्यपूर्ण संघर्षांमुळे आणि संविधानिक मार्गाने उभारलेल्या जनमतामुळे घडतो, हा संदेश या भूमिकेतून अधोरेखित झाला. आंदोलनादरम्यान अभिजीत दीपके यांना टायफॉइडची लागण झाली होती, तरीही त्यांनी संघर्ष सोडला नाही, असा दावा आंदोलनकर्त्यांनी केला आहे. प्रकृती ठीक नसतानाही ते आंदोलनाच्या केंद्रस्थानी राहिले. त्यांच्या या चिकाटीमुळे

अनेक युवकांना प्रेरणा मिळाल्याचे कार्यकर्ते सांगतात. या संपूर्ण आंदोलनाने भारतीय लोकशाहीबाबत एक महत्त्वाचा संदेश दिला. संविधानाने प्रत्येक नागरिकाला शांतापूर्ण आंदोलनाचा, अभिव्यक्ती स्वातंत्र्याचा आणि सरकारला प्रश्न विचारण्याचा अधिकार दिला आहे. लोकशाहीची खरी ताकद निवडणुकांपुरती मर्यादित नसून नागरिकांच्या सततच्या सहभागात आहे. जनतेचे संघटितपणे, अहिंसक मार्गाने आणि कायद्याच्या चौकटीत राहून प्रश्न मांडले, तर सरकारलाही त्याकडे लक्ष द्यावे लागते. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर आज आपल्यात नसले, तरी त्यांनी दिलेले संविधान आजही प्रत्येक नागरिकाला समान अधिकार, न्याय आणि स्वातंत्र्याची संपत्ती आहे. कोणत्याही लोकशाहीत जनतेचा जागरूक सहभाग हीच तिची सर्वात मोठी ताकद असते. शिक्षण, न्याय, समान संधी आणि पारदर्शक व्यवस्था या मूल्यांसाठी उभा राहणारा प्रत्येक नागरिक लोकशाही अधिक मजबूत करतो. संघर्षाची खरी ताकद व्यक्तीमध्ये नसते; ती विचारांमध्ये, संविधानावर असलेल्या विश्वासात आणि संघटित जनशक्तीत असते. हाच या आंदोलनाचा सर्वात मोठा संदेश मानला जाऊ शकतो.

आर. के. जुमळे 93264 50506

बळीराज्याच्या बैलांना, रेशीमबागच्या अंधश्रद्धाळू, परंपरावादी शेतात जुंपू नका !

भा रत हा पुरोगामी, मानवी समता आणि मानवतावादी संस्कृतीच्या आदर्शांनी सजलेला देश आहे. भगवान बुद्ध, सम्राट अशोक, कबीर, गुरुनानक, संत रविदास, संत ज्ञानेश्वर, संत नामदेव, संत तुकाराम, संत चोखामेळा, सावता माळी, गोर कुंभार, जगनादे महाराज, छत्रपती शिवाजी महाराज, छत्रपती संभाजी महाराज, राजर्षी शाहू महाराज, महात्मा ज्योतिराव फुले, क्रांतिज्योती सावित्रीबाई फुले, जिजाऊ, अहिल्याबाई होळकर, रमाई, बिक्रम मूडा, अण्णाभाऊ साठे, लहूजी साठवे, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर, राष्ट्रसंत गाडगेबाबा, राष्ट्रसंत तुकडोजी महाराज, मा. काशीराम, पैगंबर मोहम्मद आणि येशू ख्रिस्त यांसारख्या महापुरुषांच्या शांती, समता आणि संविधानिक मूल्यांवर उभी असलेली ही मानवतावादी इमारत टिकवून ठेवण्याची जबाबदारी भारतातील सर्व नागरिकांवर आहे. हे स्वतःला आंबोसी विचारवंत किंवा परिवर्तनवादी म्हणवतात, त्यांनी विदेशी वैदिक मनुवादी विचारसरणीचा प्रभाव नाकारून वास्तव इतिहासाचा अभ्यास करावा. अंधभक्ती सोडून सत्य स्वीकारण्याची गरज आहे. बळीराजा हा दुसरा कोणी नसून भारतातील मूळ निवासी, कृषिप्रधान संस्कृतीचा प्रतिनिधी आणि शेतकरी समाजाचा प्रतिक आहे, हे समजून घेतले पाहिजे. भक्ती कायदी; पण ती विवेकबुद्धीला पटेल अशी असावी. दैववादपेक्षा स्वावलंबनाचा मार्ग स्वीकारला पाहिजे. लेखकाच्या मते, अनेक प्राचीन बौद्ध विहारांचे काळांतराने मंदिरांमध्ये रूपांतर झाले आणि त्यातून अंधश्रद्धेला खतपाणी घालण्यात आले. या प्रक्रियेचा वस्तुनिष्ठ अभ्यास करून समाजात इतिहासाची चिकित्सा करणे आवश्यक आहे. छत्रपती शिवाजी महाराज हे केवळ हिंदवी स्वराज्याचे नव्हे, तर मानवी स्वराज्याचेही पुरस्कर्ते होते, अशी भूमिका लेखक मांडतो. तसेच भगवान बुद्ध हे देव नसून जगातील पहिले मानवतावादी विचारवंत आणि समाजमार्गदर्शक होते, असे तो प्रतिपादन करतो. 'क्षत्रिय' या शब्दाचा अर्थ 'ज्या क्षेत्राचे जे राजे, ते त्या क्षेत्राचे क्षत्रिय' असा होतो. महार, मांग, चांभार, मेहतर, कोळी, कोष्टी, लोहार, सोनार, सुतार, माळी, धोबी, दिव्य अशा विविध समाजघटकांचे पारंपरिक व्यवसाय

हे शेतपूरक होते. त्यामुळे हे सर्व बळीराजाची लेकरे आणि कृषिप्रधान भारताचे वारसदार आहेत, असे लेखकाचे मत आहे. लेखकाच्या मते, विदेशी वैदिक मनुवादी व्यवस्थेने मूळ निवासी समाजाला 'शूद्र' म्हणून संबोधून त्यांचा इतिहास दडपला. पेशवाई काळात शिक्षणबंदी आणि अर्थाशोषावर निर्बंध घालण्यात आले. त्याचे दुष्परिणाम आजही शेतकरी समाजाला भोगावे लागत असून, कर्जबाजारीपणा आणि आत्महत्येसारख्या समस्या त्यातून निर्माण झाल्या आहेत. भगवान बुद्धापासून सर्व संत-महापुरुषांपर्यंत सर्वांचे या मातृभूमीशी जिव्हाळ्याचे नाते आहे. आजचा सर्व भारतीय समाज हक्काचे नागरिक आहेत, ही भावना दृढ व्हावी. भारतात जातिभेदमुक्त, मानवतावादी समाज निर्माण व्हावा, हाच डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांच्या संविधान निर्मितीमागील मूळभूत उद्देश होता, असे लेखक नमूद करतो. लेखकाच्या मते, अज्ञानामुळे काही लोकांनी डॉ. बाबासाहेब यांच्या याच विचारांपेक्षा भूमिकेच्या जातीकडे पाहिले, ही भारताच्या अधोगतीस कारणीभूत ठरलेली मोठी चूक आहे. भारताचे उज्ज्वल भविष्य घडवायचे असेल, तर अंधश्रद्धा, काल्पनिक कथा आणि अवैज्ञानिक समजुती सोडून वास्तव, विवेक आणि सत्याच्या मार्गाने आचरण करणे आवश्यक आहे.

अनिरुद्ध शेवाळे 9823368332

वाचकांचे विचारपिठ

बहुजन सौरभ

२५ जुलैचा अंक खरोखरच लय भारी !

२५ जुलैचा अंक अत्यंत उत्कृष्ट झाला आहे. सर्व लेखकांचे अभ्यासपूर्ण लेख मी पूर्ण वाचले. सर्वप्रथम आपले मनःपूर्वक अभिनंदन! कारण आपण आजच्या मनुवादी व्यवस्थेविरोधात वृत्तपत्राच्या माध्यमातून मातवी समाजात समता, परिवर्तनवादी विचार आणि प्रबोधनाचे कार्य अत्यंत खंबीरपणे करीत आहात. यासाठी आपले मनःपूर्वक अभिनंदन. लेखक आनंद म्हस्के यांनी बौद्धांनी पंढरीच्या वारीत का सहभागी व्हावे? हा इतिहासातील दाखल्यासह अभ्यासपूर्ण लेख वाचकांसमोर मांडला आहे. दीपक गायकवाड सरांनी बुद्ध, विठ्ठल आणि संत तुकाराम या विषयांवर इतिहासातील संदर्भ आणि संतवाणीतील ओळींच्या आधाराने सिंधू संस्कृती व बौद्ध वैचारिकतेचा परखड उलगडा केला आहे. अॅड. सिद्धार्थ कांबळे सरांनी रआता देशाला भाजपची आवश्यकता नाहीर या लेखानुसार लोकशाही, भारतीय संविधानातील तत्त्वे, नागरिकांचे अधिकार आणि सत्ताधऱ्यांच्या जबाबदाऱ्यांवर अत्यंत सखोल व प्रभावी भाष्य केले आहे. जयंत रामटेके सरांनीही अत्यंत महत्त्वाचा मुद्दा मांडला आहे. हे आंदोलन केवळ धर्मेंद्र प्रधान यांच्या राजीनाम्यापुरते मर्यादित नसून, व्यवस्थेविरोधात आलेल्या भाजप-आएएसएसच्या वैचारिकतेविरोधात आहे, हे त्यांनी ठामपणे स्पष्ट केले आहे. हा विषय माझ्याही विचारांशी सुसंगत आहे. भूपेंद्र गणवीर यांनी बदलत्या राजकीय परिस्थितीची चाहूल देणारे प्रभावी विश्लेषण केले आहे. तर ज्ञानेश्वरी रक्षक यांनी वारकरी आणि वारीचा खरा अर्थ अत्यंत समर्थकपणे उलगडून सांगितला आहे. आज सर्वच लेखकांचे लेख वाचल्यानंतर माझे मत व्यक्त केल्याशिवाय राहवले नाही. दैनिक बहुजन सौरभ हे केवळ एक वृत्तपत्र नसून इतिहास, सामाजिक परिवर्तन आणि प्रबोधन शिकवणारे एक वैचारिक विद्यापीठ आहे. आणि त्या विद्यापीठाच्या कुलगुरू म्हणजे संस्थाताई राजचूरकर. ज्या जशा परीक्षेची प्रश्नपत्रिका पेपरफुटी होऊ न देता सुरक्षितपणे विद्यार्थ्यांच्या उत्तरपत्रिकांपर्यंत पोहोचवतात, त्याचप्रमाणे त्या सत्य, विचार आणि परिवर्तनाची वैचारिक प्रश्नपत्रिका समाजापर्यंत प्रमाणिकपणे पोहोचवत आहेत. मनःपूर्वक धन्यवाद! डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर शेंवटपर्यंत विद्यार्थी म्हणूनच जमले; म्हणूनच ते आजही संपूर्ण मानवजातीचे प्रेरणास्थान आहेत.

- अनिरुद्ध शेवाळे

दै.बहुजन सौरभ खरोखर धन्यवादास पात्र...

दि. १७ जुलै २०२६, दै.बहुजन सौरभ मधील संपादकीय अग्रलेख "सोनम वांगचुक विरुद्ध राहुल गांधी? की खरा संघर्ष केंद्र सरकारशी" आवडला. त्या संपादकीय मधील, "सोनम वांगचुक यांनी उपस्थित केलेले प्रश्न योग्य आहेत का, यावर देशाने चर्चा केली पाहिजे." हा विचार जास्त आवडला. याविषया संदर्भात जास्त तथ्यांकित पुरोगामी मीडिया पत्रकारांनी या देशाला भ्रमित करण्याचे काम केले आहे. अशा वेळी दै.बहुजन सौरभ खरोखर धन्यवादास पात्र आहे, कारण योग्य विचार जनतेपर्यंत पोहोचविला आहे. अण्णा हजारेची प्रसिद्धी करणारी मंडळी वांगचूक हा बीजेपीचा माणूस आहे, असे सांगत सुटले, तर बीजेपीचे नेते म्हणवतात, तो केजरीवालचा माणूस आहे. कॉंग्रेसचे मीडिया प्रमुख म्हणतात, त्यांचे आंदोलन केंद्रीय शिक्षणमंत्र्याच्या राजीनाम्यासाठी आहे, त्यामुळे सोनम वांगचूकाला लढा कोणत्याच अर्थाने कॉंग्रेस विरुद्ध नाही. परंतु राहुल गांधी यांना भिती आहे, की जर पुढे राजकीय पार्टी म्हणून सीजेपी जर वाढली, तर कॉंग्रेसचे नुकसान होईल. ही भिती निराशार आहे.

-पुरुषोत्तम संबोधी

भा रतीय लोकशाहीच्या इतिहासात तरुणांनी वेळोवेळी परिवर्तनाची दिशा ठरवली आहे. स्वातंत्र्यलढा, सामाजिक सुधारणा, विद्यार्थी आंदोलने आणि लोकशाही हक्कांच्या चळवळी यामध्ये तरुणांनी नेहमीच महत्त्वाची भूमिका बजावली. आजच्या डिजिटल युगातही ही परंपरा कायम असल्याचे दिसून येते. शिक्षणव्यवस्थेतील अनियमितता, स्पर्धा परीक्षांतील कथित गैरव्यवहार आणि बेरोजगारीच्या प्रश्नांवर देशभरात व्यक्त झालेल्या असंतोषाच्या पाक्षभूमीवर अभिजीत दिपके हे नाव चालले आहे. अनेक तरुणांच्या दृष्टीने ते संघर्ष, संघटना आणि लोकशाही मार्गाने आवाज उठविण्याचे प्रतिक बनले. कोणतीही चळवळ एका दिवसात घडत नाही. तिच्यामागे समाजातील अस्वस्थता, प्रश्न आणि बदलाची इच्छा दडलेली असते. गेल्या काही वर्षांत स्पर्धा परीक्षाबाबत निर्माण झालेले वाद, परीक्षा प्रक्रियेतील पारदर्शकतेबाबत उपस्थित होणारे प्रश्न आणि रोजगाराच्या मर्यादित संधी यामुळे तरुणांमध्ये नाराजी वाढत होती. या नाराजीला संघटित स्वरूप देण्याचे काम काही तरुण कार्यकर्त्यांनी केले. त्यात अभिजीत दिपके यांचे नाव विशेषत्वाने पुढे आले. काँकरोच जनता पार्टी (CJP) या नावाने सुरू झालेल्या आंदोलनाने सुरुवातीला उपरोध, व्यंग आणि सोशल मीडियाच्या माध्यमातून आपली भूमिका मांडली. या नावामागेला संदेश असा मांडला गेला की सामान्य नागरिक आणि विद्यार्थी यांना कितीही दडपण्याचा प्रयत्न झाला तरी ते शूला उभे राहतात. सोशल मीडियाच्या युगात ही रौद्रा एक महान तरुणांना भावली आणि आंदोलनाला देशभरातून प्रतिसाद मिळू लागला. दिल्लीतील जंतर-मंतर येथे आंदोलनाला वेग आला. हजारो विद्यार्थी, युवक आणि विविध राज्यांतील नागरिक या आंदोलनात सहभागी झाले. आंदोलनकर्त्यांनी शिक्षण व्यवस्थेतील सुधारणा, परीक्षा प्रक्रियेतील पारदर्शकता आणि जबाबदारी निश्चित करण्याची मागणी केली. आंदोलनादरम्यान अनेक सामाजिक कार्यकर्ते आणि विविध संघटनांनीही पाठिंबा व्यक्त केला. त्यामुळे ही चळवळ केवळ एका गटापुरती मर्यादित न राहता व्यापक चर्चेचा विषय ठरली. अभिजीत दिपके यांच्या नेतृत्वाची चर्चा याच काळात अधिक झाली. आंदोलनादरम्यान त्यांनी सातत्याने संवाद साधण्याचा प्रयत्न केला. सोशल मीडिया, पत्रकार परिषद आणि सावजनिक सभामार्फत त्यांनी विद्यार्थ्यांच्या प्रश्नांकडे लक्ष वेधले. अनेक समर्थकांच्या मते, त्यांच्या नेतृत्वाचे वैशिष्ट्य म्हणजे व्यक्तिपूजेपेक्षा सामूहिक नेतृत्वावर त्यांनी भर दिला. आंदोलनात सहभागी असलेल्या प्रत्येक विद्यार्थ्याचे योगदान महत्त्वाचे असल्याचे ते वारंवार सांगत होते.

अभिजीत दिपके : एक क्रांतीसूत

लोकशाहीमध्ये आंदोलन हा संविधानाने मान्य केलेला मार्ग आहे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी संविधानिक आणि शांततापूर्ण संघर्षाला महत्त्व दिले होते. महात्मा फुले, सावित्रीबाई फुले, शाहू महाराज आणि इतर समाजसुधारकांनीही शिक्षण, संघटना आणि जनजागृती यांना परिवर्तनाची साधने मानले. त्यामुळे कोणतेही आंदोलन संविधानाच्या चौकटीत, शांततेने आणि कायद्याचा आदर राखून झाले, तर ते लोकशाही अधिक मजबूत करण्यास मदत करते. आंदोलनादरम्यान पोलिसांनी झालेल्या संघर्षाच्या घटनाही समोर आल्या. काही ठिकाणी लाठीचार्ज आणि अश्रुधुराचा वापर झाल्याच्या बातम्या चर्चेचे राहिल्या. याबाबत विविध दावे आणि प्रतिदावे करण्यात आले. अशा परिस्थितीत वस्तुस्थिती समोर येण्यासाठी निष्पक्ष चौकशी आणि कायदेशीर प्रक्रिया महत्त्वाची असते. लोकशाहीत कोणत्याही पक्षाचा किंवा संस्थेचा निर्णय हा पुरावे आणि कायद्याच्या आधारेच व्हायला हवा. या आंदोलनाशी संबंधित आपणही एक महत्त्वाची बाब म्हणजे सोशल मीडियाची भूमिका. पूर्वी आंदोलने संघटनांच्या माध्यमातून वळखू शकत असत; आज मात्र काही तासोचत शरभरातील लाखो लोकांपर्यंत माहिती पोहोचते. यामुळे जनमत तयार होण्याचा वेग वाढला आहे. मात्र याचबरोबर चुकीची माहिती, अर्धवट माहिती किंवा अप्रवा पसरू नयेत, याची जबाबदारीही प्रत्येक नागरिकावर आहे. त्यामुळे कोणतीही माहिती स्वीकारण्यापूर्वी तिची पडताळणी करणे आवश्यक ठरते. अभिजीत दिपके यांच्या संदर्भात त्यांच्या समर्थकांनी आणखी एक मुद्दा अधोरेखित केला तो म्हणजे संघर्षातील सातत्य. आजारपणाची अडचण असतानाही त्यांनी आंदोलनात सहभाग कायम ठेवला, असे अनेकांनी नमूद केले. समर्थकांच्या मते, ही बाब

त्यांच्या चिकाटीचे उदाहरण आहे. नेतृत्व म्हणजे केवळ भाषण करणे नव्हे, तर संकटातही सहकाऱ्यांसोबत उभे राहणे, हा संदेश त्यांच्या भूमिकेतून दिसून आला. या आंदोलनाच्या पाक्षभूमीवर शिक्षणव्यवस्थेतील सुधारणा, विद्यार्थ्यांच्या सरकारवरील विश्वास आणि प्रशासनाची उत्तरदायित्वाची भावना यावर व्यापक चर्चा सुरू झाली. कोणत्याही लोकशाही व्यवस्थेत सरकारवर प्रश्न विचारणे हा नागरिकांचा अधिकार आहे, तसेच त्या प्रश्नांना उत्तर देणे ही शासनाची जबाबदारी आहे. यामुळेच लोकशाही सशक्त राहते. तथापि, कोणत्याही आंदोलनाचे मूळमार्गाने कारताना भावनेपेक्षा तथ्यांना महत्त्व दिले पाहिजे. एखाद्या आंदोलनामुळे घडलेल्या सर्व राजकीय किंवा प्रशासकीय निर्णयांचे कारण एकच होते, असा निष्कर्ष पुराव्यांशिवाय काढता येत नाही. विविध घटनांमागे अनेक कटू कारंसेत असू शकतात. म्हणून इतिहासाचे मूळमार्गाने कारताना संयम, वस्तुनिष्ठता आणि पुराव्यांचा आधार आवश्यक असतो. आजची भारतीय तरुणाई अधिक जागरूक, तंत्रज्ञानस्नेही आणि प्रश्न विचारणारी आहे. रोजगार, शिक्षण, समान संधी आणि पारदर्शक प्रशासन या तिच्या प्रमुख अपेक्षा आहेत. या अपेक्षांकडे दुर्लक्ष केल्यास असंतोष वाढू शकतो; परंतु त्यावरचा उपाय संघर्षांमधे संवाद या दोन्हींच्या संतुलनात आहे. लोकशाहीमध्ये विरोध हा शत्रुत्व नसून उत्तरदायित्वाची आठवण असते. अभिजीत दिपके यांच्याविषयी कोणाचाही राजकीय भूमिका असो, त्यांच्या विद्यार्थ्यांच्या प्रश्नांना राष्ट्रीय चर्चेच्या केंद्रस्थानी आणण्यात भूमिका बजावली, असे त्यांच्या समर्थकांचे मत आहे. त्यांच्या नेतृत्वामुळे अनेक तरुण सार्वजनिक प्रश्नांवर बोलू लागले, संघटित होऊ लागले आणि संविधानिक मार्गाने आपली भूमिका मांडण्यास प्रेरित झाले, अशी भावना आंदोलनात सहभागी झालेल्या अनेकांनी व्यक्त केली आहे. भारतीय लोकशाहीचे खरे

दीपक गायकवाड मो. 97650 46493

बळ हे जागरूक नागरिक, उत्तरदायी शासन आणि संविधानावर असलेला विश्वास यात आहे. शिक्षण, समता, न्याय आणि पारदर्शकता ही मूल्ये जपली गेली तरच देशाचा विकास अधिक व्यापक आणि सर्वसमावेशक होईल. संघर्षाचा अंतिम उद्देश सत्तेचा पराभव नसून व्यवस्था अधिक न्याय्य, पारदर्शक आणि नागरिकांमिथुन बनवणे हा असला पाहिजे. हाच संदेश या संपूर्ण घडामोडीतून पुढे येतो.

